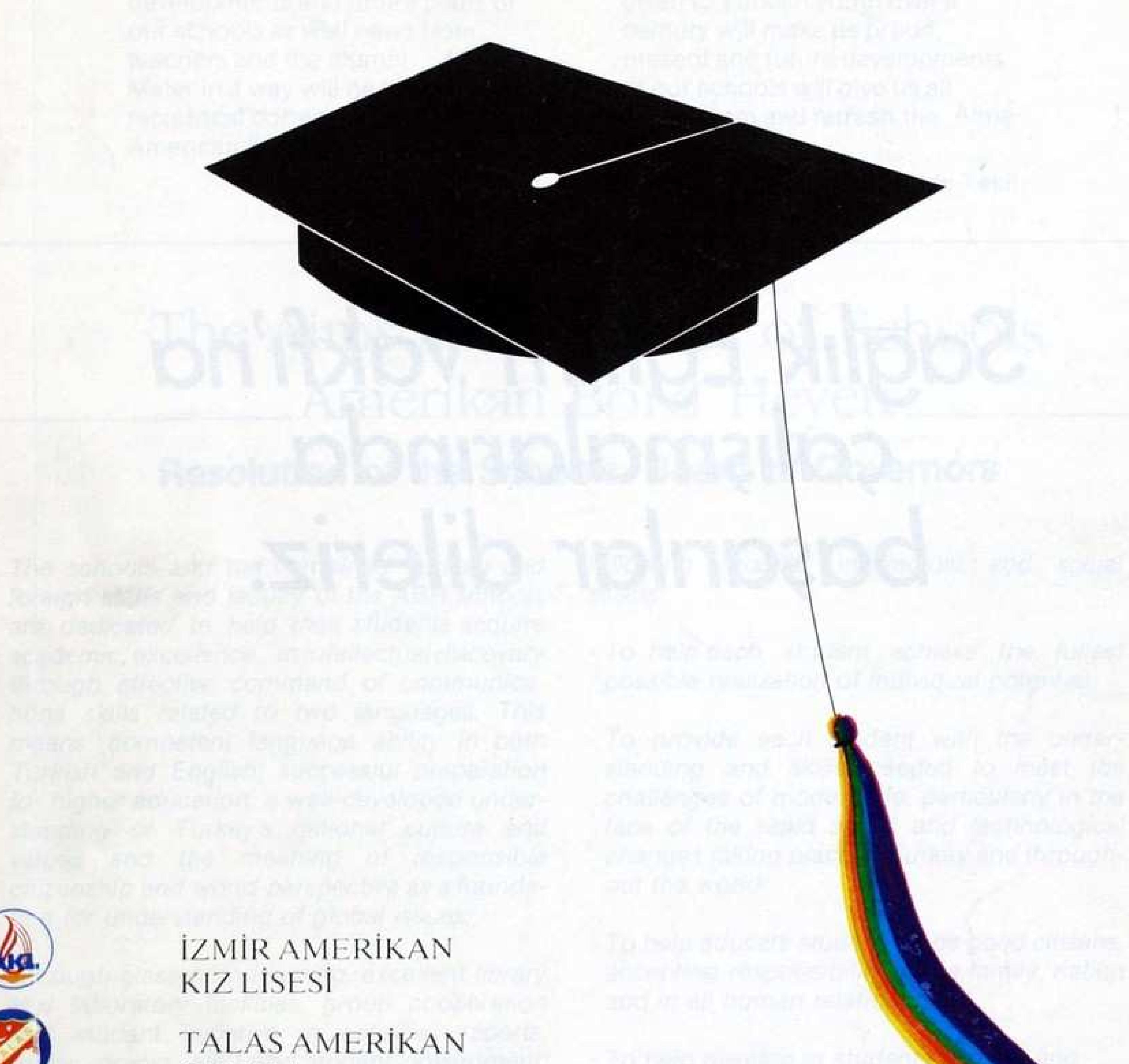
ALMA MATER

OKULU

TARSUSAMERIKAN LISESI

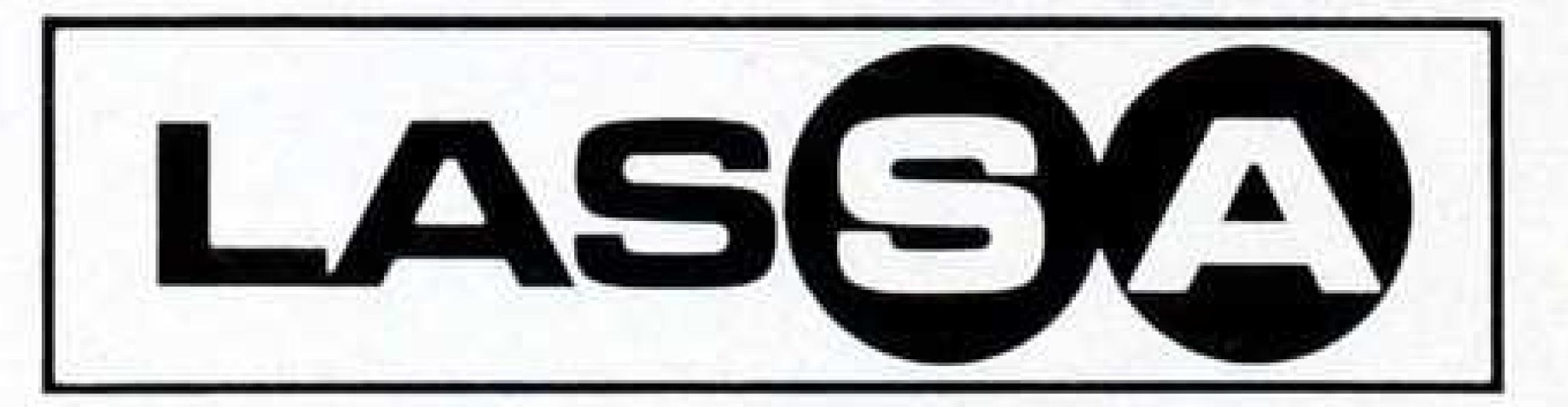

USKUDARAMERİKAN KIZLISESI

SAĞLIK VE EĞİTİM VAKFI

Sağlık Eğitim Vakfı'na çalışmalarında başarılar dileriz.

Dear Reader,

It is our pleasure to publish Alma Mater again. Issues to be forwarded on a quarterly basis will reflect the history, present developments and future plans of our schools as well news from teachers and the alumni. Alma Mater in a way will be the means of reciprocal correspondance of all American Board Schools'

members. Looking to old days might from time to time sentimentalize us, seeing the successful educational career given to Turkish youth over a century will make us proud; present and future developments of our schools will give us all enthusiasm and refresh the Alma Mater spirit.

Müjde Tekil

The Aims and Purpose of Schools ____Amerikan Bord Heyeti_____

Resolution of the Schools Board of Governors

The schools and the combined Turkish and foreign staffs and faculty of the ABH schools are dedicated to help their students acquire academic, excellence in intellectual discovery through effective command of communications skills related to two languages. This means competent language ability in both Turkish and English; successful preparation for higher education; a well-developed understanding of Turkey's national culture and values and the meaning of responsible citizenship and world-perspective as a foundation for understanding of global issues.

Through classroom learning, excellent library and laboratory facilities, group cooperation and student initiative in activities (sports, music, drama, etc.) and student government; direct experience in community social service programs and social problems to provide the

following broader intellectual and social assets:

- To help each student achieve the fullest possible realization of individual potential.
- To provide each student with the understanding and skills needed to meet the challenges of modern life, particularly in the face of the rapid social and technological changes taking place in Turkey and throughout the world;
- To help educate students to be good citizens, accepting responsibility in the family, nation and in all human relations; and
- To help develop in students respect and active concern for all individuals everywhere.

ALMA MATER OZ OKULUM

For the Alumni of the American Board Schools in Turkey

Cilt: 1 No: 1

Alma Mater - Öz Okulum Amerikan Bord Okulları mezunları için Sahibi ve Mes'ul Müdürü Yılmaz Poda

Yazı İşleri Müdürü Müjde Tekil

Yayımlayan Sağlık ve Eğitim Vakfı Adres

Rızapaşa Yokuşu No:50/12-b Eminönü - İstanbul

Hazırlayan: Grafika Maya A.Ş. Baskı : Cem Ofset A.Ş.

NİÇİN ALMA MATER?..._

Bizler, Talas Amerikan Koleji talebeleri, çok şanslı insanlarız. Bizlere göre, dünyanın en iyi okullarından birinde, orta okulu okuma şansına eriştik. Herkesin bizleri çocuk gördüğü bir devirde, okul idaresince yönetime iştirak ettirildik. Demokrasiyi, demokratik idareyi çocukluğumuzda yaşadık. Sevgiyi, hürmeti, şefkati, paylaşmayı, disiplini, zorlukların üstesinden gelebilmeyi, hakkımızı aramayı ve yaşamayı öğrendik. Okulumuz bizleri cemiyete faideli olabilecek insanlar olarak yetiştirdi. Bütün bunlar için okulumuza ve çok değerli, fedakar öğretmenlerimize minnettarız.

Bizler, Talas Amerikan Koleji talebeleri, çok şanslı insanlarız. Bizlere göre dünyanın en iyi okullarından biri maalesef 1967 yılı öğretime kapandı. Artık bir Talas Amerikan Koleji yok.

Okulumuz niye kapandı? Bizlerden okulumuzun yaşaması için niçin berşeyler istenmedi? Niye biz birşeyler yapmadık? Bu muydu bizim vefa borcumuz?

Günün birinde kardeş okullarımız olan bir Tarsus-Üsküdar-İzmir Amerikan Kolejinin de kapanmasını istemiyorsak, Amerikan Bord Okulları, Talas-Tarsus-Üsküdar-İzmir Amerikan Okullarında okumuş olanlar birleşmeli ve artık okullarımızın sahibi bulunan SEV, Sağlık ve Eğitim Vakfına ve Amerikan Bord Kurumuna yardımcı olmalı, kendi ALMA MATER sosyal kurumunuzu kurmalıyız.

ALMA MATER Sosyal Kurumumuzda, karşılıklı sevgi, saygı ve yardımlaşma ile hem daha iyi bir yaşam içinde olabilir, hem de okullarımızla ilgilenebilir, dertlerine çare bulabilir, mesuliyetine iştirak edebiliriz.

Bizleri en iyi bir şekilde hayata yetiştirmiş bulunan okullarımıza karşı kuracağımız ALMA MATER Sosyal Kurumu, bizlerin görevi ve vefa borcumuzdur.

BİLGER DURUMAN 1947-1951 TALAS AMERİKAN KOLEJİ

ALMA MATER SOSYAL TESİS PROJESİNDEKİ GELİŞMELER

Öncelikle arsa temini hususunda göstermiş olduğunuz ilgi ve yardımlara teşekkür ederiz. Muhtelif kaynaklardan Komitemize iletilen arsalar imar durumları bakımından ve sair teknik açılardan incelenmiş ve ön bir eleme yapılmıştır. Bildiğiniz üzere Alma Mater Sosyal Tesis Projesi Sağlık ve Eğitim Vakfı tarafından 1985 yılı sonlarına doğru üstlenilmiş ve bu konuda organizasyon kurulmak suretile çalışmalara başlanılmıştır. Projenin belki de en zor ve zaman alan kısmı arsa temini olmaktadır. Arsa temininde karar safhasına gelmekte

olduğumuz bu aşamada sizlerin görüş ve tavsiyelerinize ihtiyacımız bulunmaktadır. Bilhassa tesis için tercih ettiğiniz mahal, tesiste bulunmasını arzu ettiğiniz üniteler ve servisler konusunda yazılı olarak veya telefon ile Sağlık ve Eğitim Vakfı'na tavsiyelerinizi bildirmenizi rica ediyoruz.

Saygılarımızla, Alma Mater Sosyal Tesisleri Koordinasyon Komitesi Başkanı Müjde Tekil

NEWS FROM TARSUS

What good news that ALMA MATER is being published again! Thanks for this chance to address graduates of the Board Schools in a magazine for all of you. The old "ALMA MATER" has been very much missed, and the restoration of it will fill a void.

In the meantime, we at Tarsus are publishing our second edition of "TAL NEWS" for Talas-Tarsus graduates and parents of current students. We are not in competition with "Alma Mater", because these two magazines will fill similar but distinct needs.

By way of summary of news Tarsus, let me list some items:

- 1. The computers donated by Özdemir Sabancı are doing yeomen's service— the Commodore 64's are used many hours a week by students, the NCR is used the library, and the Northstar in the office is used for student grade reporting, general accounting, word processing, etc.,
- 2. A plan for modernizing our school campus has been drawn by architect Fethi Daglik. It includes a new student canteen, a gymnasium, the addition of third floors on Friendship and Unity Halls, a remodeling of the inside of Stickler Hall, the replacement of Brewer Hall with a prep class building, and a theater-auditorium where Nilson and Woolworth Halls stand now. Also, the playing courts will be moved to the soccer field so that space will be used much more by students, and so the central campus can be available for the many students who want to be less active.
- 3. The closing of the boarding department is being debated by graduates and friends of TAS alike. There are sound reasons for wanting to continue having boarders, but the reasons against it far out-weigh them. Of the 189 boarders who started this 1985-86 school year, only about 20 come from farther away than Adana. There are several examples of families in which the girl commutes daily and the boy is a boarder. Supervision of the boarding department is a job teachers do not want—they prefer to take more classroom teaching rather than do one evening a week of boarding duty. When a boarder from Adana

wants to do some serious studying, he goes home for the night. The times, the ease of transportation, the sophistication level of students, and the educational needs of the nation are some other factors which were taken into account in making the decision to follow the example of the Izmir and Uskudar schools and close the TAS boarding department.

- 4. Academic success at TAS is high, but in the university entrance examination results, our place is lower than those of the girls' schools—it is so hard to convince the juniors and seniors that their class work at school will be helpful for them in the entrance exam, and it is so hard for them to buckle down to the extra work they need to do to be assured of placement in the university and faculty of their choice. Our boys and girls would do much better academically, but the pass—fail system, the same system applied in all schools in Turkey, does not encourage our students to perform up to or even near to their capacity.
- 5. You graduates are showing increasing interest in your alma mater(s), and that is a most satisfactory development! We are having classes return to campus for their fifth, tenth, and up to thirtieth anniversary of graduation. Also, the Alumni Association continues to work to bring you together. Your TAS Alumni president, Güner Baykal, who supplied the Northstar computer at a reduced price, has also furnished us with programs, including one for filing information on you graduates. Within the next six months, you will be able to ask, and be given an answer, for the names and addresses and telephone numbers of your classmates, and of individuals with business interests or professional training or skills you need--on condition that you supply us with the required information about yourself. (If you are one of the lucky ones whose correct address is already on our list, you will get a copy of the form in this issue of the TAS NEWS. Otherwise, send us at TAL, P.K. 6, 33401 Tarsus, your name and address and we will send you the information form to fill out and return.)

Please, let us hear from you, especially from you graduates of TAO-TAC/TAS!

Wallace M.Robeson Principal of Tarsus Al

Greetings From Üsküdar AKL

Greetings to all graduates of Board Schools from the Principal of The Üsküdar School.

Loyalty and service are words you learned early in your life. Now look at these words as they apply to you and your school.

Do you know about the current projects in your school which you can support? This year the graduates association provided money for three computers with special help from 1958 and 1959 graduates. This means the school can open a computer center next year. But more computers are needed! Can you get your classmates to contribute significantly to this project?

Do you know about recent developments concerning the proposal for the Alumni Center? Ask your class secretary for news.

In the mean time plan to come to school on Reunion Day, if it is your year and enjoy the school garden in all its spring beauty, notice changes in the Bowker Hall garden especially. Also come on Sunday June 22, for the "Köfte Günü" where you can meet other Board Schools graduates.

Cordially
Martha Millet
Principal of
Üsküdar AKL

MERHABA

Küçük bir öğrenci olarak girip, öğretici olarak geri döndüğüm AKL'den mezuniyetimin üstünden meğer yarım yüzyıl geçmiş. Ne mutlu.

Bu günden gerilere baktığımda, toplumumdan, ailemden ve eğitildiğim kurumlar yanısıra bu ocaktan kazandığım birikimden çok yararlandım. Zira burada kendimi hep bir aile içindeymiş gibi hissettim. Bunda ola ki, okul idarecilerinin tüm davranış ve giyimleri, okul bahçesindeki ağaç ve çiçekleren, yemek masalarının keten örtülerine kadar her şeyin düzenli olmasını denetlemeleri, her hafta on dakikalık bir toplantıda genel eleştiri ve öneriyle yanlışlarımızı düzeltme çaba ve öğütleriyle, hocalık yanında titiz bir ev sahibesinin görevini de yüklenmiş olmalarının da payı olmuştur sanırım.

Okulda elbette ilk amacımız dil öğrenmekti. Bu altın bileziği kolayca edindik. Programda ev idaresi dersleri yaygın olarak okutulurdu. Tencere tutacağı ve iş önlüğü dikme ile başlıyan dikiş ve yemek pişirme dersleri Practice-house'da geceliyerek uygulamalı ev idaresine dönüşürdü.

İlk sınıfta kitaplıktan faydalanma öğretilir, kitap okuma zevki aşılanırdı.

O yıllarda sağlığımızı korumaya ilgimiz Health-badge denen bir rozeti kazanmakla pekiştirilirdi. Altı bardaktan aşağı olmamak üzere bol su içme, süt içmeyi ihmal etmemek önerilirdi. Rozet sahibi olmak için devamlılık, sağlıklı olma, jimnastik derslerine ve spor hareketlerine katılma şart koşulurdu.

Okulun o yıllarda 300 kadar öğrencisi vardı. Lise Collegiate, Commercial ve Home Economics diye üç bölüme ayrılmıştı. Lise 1'den sonra toplam not ortalaması ve öğretmenlerin önerisiyle ayırım yapılırdı. Birinci grup olgunluk sınavını (Galatasaray Lisesinde) vererek üniversiteye gider, ikinci grup Yüksek Ticaret'e gidebilir veya çalışma hayatına atılır, üçüncü grup orta okul diploması alır ev hanımı adayı olurdu.

Okulda, biyoloji dersleri için bir iskelet (Yusuf) vardı. Ancak hatırladığım kadarıyla fizik, kimya lab.ları çok yetersizdi. Sonraları ve halen fen derslerinin çok daha yüksek düzeyde okutulduğunu kuşkusuzdur.

Sosyal bilgiler, özellikle edebiyat dersleri titiz dil ustaları ve zamanla çok tanınan, kıymetli eserler veren kişilerce okutulurdu. Şöyle bir düşündüğümde Ahmet Hamdi Tanpınar, Refik Ahmet Sevengil, Sadrettin Celal Antel, İsmail Hami Danişment (tarih), Sadri Ertel, Kazım Sevinç beyler gibi tanınmış kişilerin hocalar arasında olduklarını hatırlarım.

Okulda yılda bir kaç kez oyun sergilemek gelenekti. Hatta oyunlar çevrede beğeni kazanır, salon dolar taşardı. Şehir Tiyatrosu baş sanatçılarının yönettiği oyunlar özenle hazırlanır, ne çareki erkek rollerini biz kızlar sakal, bıyık takarak oynardık. Balo ve çaylarda da kız kıza dans edilirdi.

Okulun çok iyi hazırlanmış solistleri de olan bir korosu olurdu. Özellikle diploma törenlerinde güzel şarkılar söylenirdi.

Bizim sınıfta futbol meraklıları çoktu. Galatasaray-Fenerbahçe maçları sonrası sınıfta taraftarlar arasında hayli gürültülü, şamatalı ağız dalaşmaları olağandı. Nihayet bir takım kurup benim de oynadığım bir maç yaptık. Galatasaray Lisesi'nden forma ve pabuçlar geldi. Hatta maça başlama vuruşunu yardirektör Bülent hanım yaparak bizi onurlandırdı.

Eskileri düşündüğümde Cumhuriyetin kuruluşunun 10'uncu yılı kutlanmasını heyecanla hatırlarım. Ne coşkuydu o. Aylarca 10'uncu yıl marşını söyleyip, "On yılda her savaştan çıktık açık alınla, on yılda on beş milyon genç yarattık her yaştan"diyerekyeri göğü çınlatırdık. Törenlere katılmamız, Taksim Meydanındaki coşkun, mutlu, güvenli, birbirini seven, "Ne Mutlu Türküm", diye övünen halkı, renk renk ampullerle donatılmış evlerimizi, süslü sokakları hasretle hatırlıyorum.

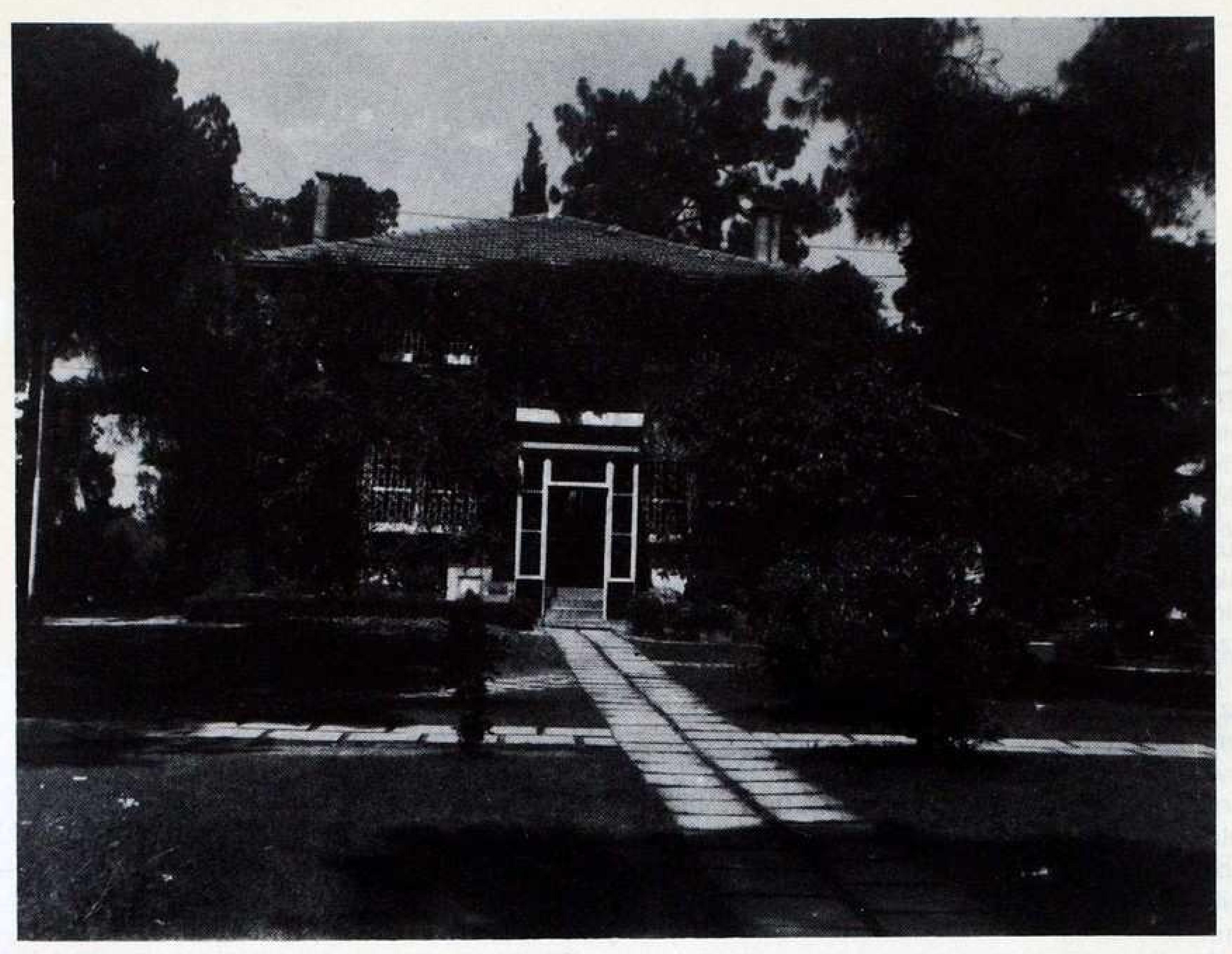
Görüntüde bazı eski binalar, (Çam konak, Chapel, Practice-house gibi) yerlerini yeni binalara verdi ama yeldeğirmenimiz yok artık. Demirlerinde tırmana tırmana ne resimler çektirilirdi.

Okuldan ve yaşamdan bilgi kadar yeniliklere açık olma, küçük şeylerden mutlu olma, güzellikleri tanıma, koruma, hoşgörüyle rahat rahat gülmeyi hayat felsefem olarak edindiğim için mutluyum.

Yüksek öğrenimim sonunda okulun isteğiyle hoca olarak gelişimden sonra da uzun yıllar resmi görevim yanında öğretmenliğin tadını çıkartarak binlerce öğrencim oldu. Onlara zevkle ve şevkle, yeteneklerim çerçevesinde iyi bir örnek olmaya, öğretmeye ve öğrenmeye heveslendirmeye çaba harcadım. Sevgi ve saygıyla bağlandığım öğrencilerimden de verdiklerimi bir kaç kere katlanarak topladım, topluyorum. Ne derseniz deyin hocalık iyi meslektir.

Bu süreçte okulun derneklerinde aktif çalışma olanağını sürdürdüm, sağ oldukça da bu ilişkiyi canlı tutacağım. Bu güzel günler böyle geçti efendim. Darısı yeni yetişenlerin başına.

> Seniye Pakalın Üsküdar AKL Mezunu

Green Hall-Izmir Administration Building in spring

İZMİR - The Past and Future

Founded in 1878, for over one hundred years, the American Collegiate Institute (ACI) has had a distinguished record of service preparing young women for careers in the home and in professional life. During its history, the school has gone through many charges- -a kindergarten, a social service center, a teacher training institute- - and, at one time, enrolled boys.

Since 1913, it has been a school for girls. Along with a sound English language program, it emphasizes a college preparatory curriculum.

For many years, the school was located in the center of Izmir in what is now the Culture Park. After the fires which derstroyed much of Izmir in 1922, including the school, ACI was relocated on a seven acre plot outside the city

proper in what was an olive orchard.

A prime objective of A.K.L is that the community may profit from the schools establishment, not only through employment of grauduates benefiting from the education provided, but also through the community's usage of the schools facilities.

"Enter to learn, depart to serve "takes deeper mearing for studends with their extracurricula involvement in activities of outreach to the community-the school for the blind, the home for the elderly, a village improvement and literacy project and orphanages. The A.C.I. Arts Festival offers the students a chance to partake and share in a creative social environment with participants from many other schools.

A.K.L. offers its grounds to the community at large after school hours-sporting facilities are extensively used on a daily basis by young people and families picnic or stroll at leisure through the attractive grounds.

The educational objectives and directions for which the students are prepared have changed substantially during the history of the scholl. Now the program is exclusively academic, with emphasis on science education, hence tailoring the system to meet the needs of the students rather shan shaping the students to meet the system. Whereas ten years ago only 60% of graduates continued their education at a tertiary level, in 1985 99% of the school's graduates entered university.

Instrumental in this increase of successful graduates has been the accomplishment of various goals improving the facilities offered(to students) them by the school. Such recent benefits include several computers and classes in their application, a sophisticated video system and camera for educational and creative use, a comprehensive expansion of library resources in both languages, and the completion of several new courts of playing fields for physical education. An increase of the scholarship aid fund has further enlarged the availability of these benefits.

The 1986/87 school year sees the beginning steps towards immediate plans for a Boys division. Two rooms will be added to Blake Hall in a temporary measure to meet the need for the intake of Hazırlıks in September. Meanwhile work on the new boys division will

commence in the intervening summer, a project made possible through the efforts and support of the Izmir community desirous of ar institution comparable to AKL for boys academiclyally trained and fluent in English.

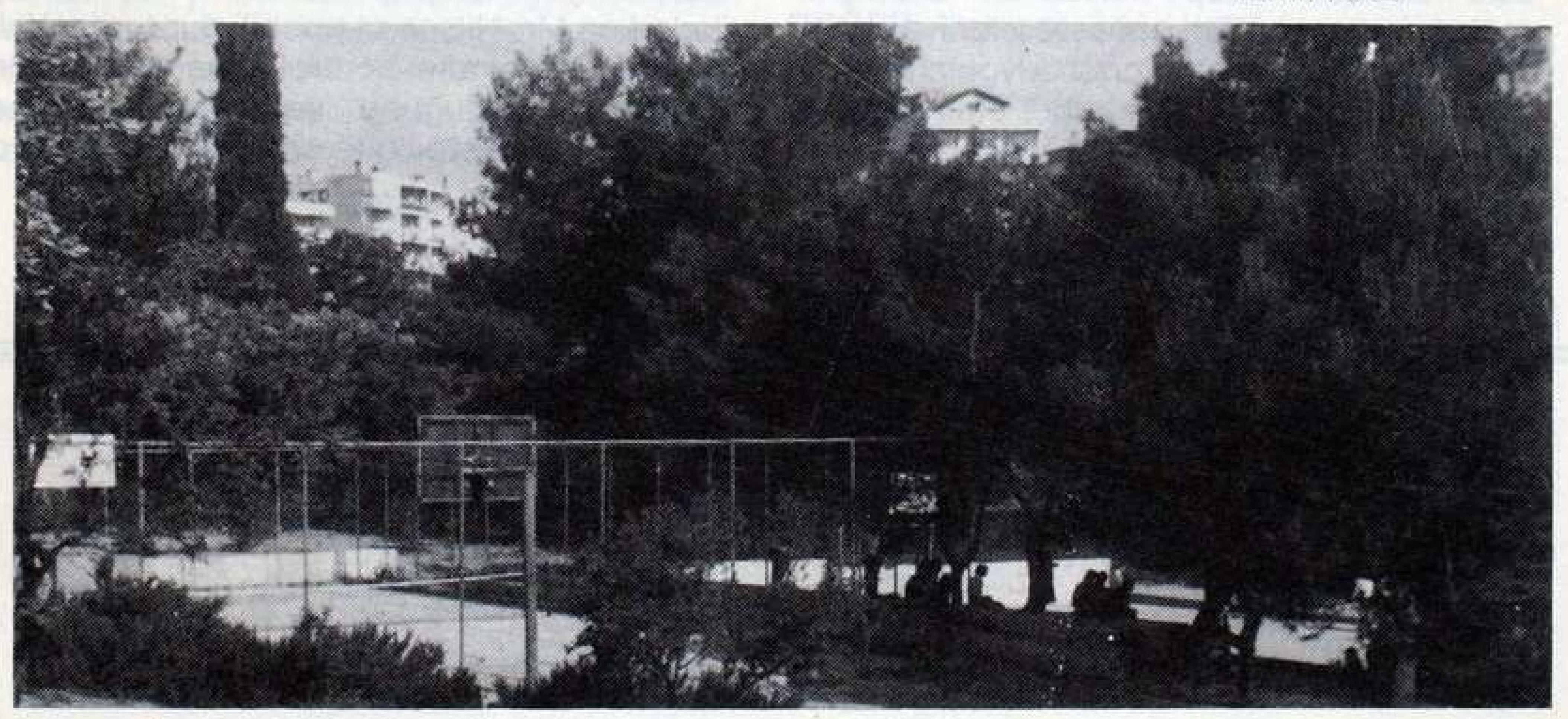
A new science education building is planned in conjunction with the Boys Division. This proposed addition will house four separate laboratories, eight classrooms, a computer studies room and supporting facilities and will be funded to a large extent by US Aid.

In the near future it is hoped that the school will be able to offer to its students, alumnae and the neighbouring community courses in secretarial skills thus further devoloping its goal of community involvement.

On a broader basis plans are laid for a taxexempt foundation to be established for the Board schools with an office in the USA to handle fund raising, recruitment and public relations for the three Mission Board Schools, thus ensuring over- seas support for continuing improvements.

Since its establishment AKL has received great help and support from many bodies the extent and number of which continue to grow. The Parent Teachers Association, "Koruma Derneği" and the Alumnue Association maintain close contact with the school aware and supportive of its needs and aims. The Local Executive Council and its Honarary Committee complete this number of distinguished women and men of Izmir who advise and assist in the development and achievement of educational goals.

Douglas Hill, Principal İzmir AKL

Izmir Schools' Renovated Sports Area used by Students and Community

Talas Amerikan kolejinde 1935-1936 ——Ders Yılında Matematik Öğretmenliğim——

1934-1935 ders yılında Robert Kolej'in Fen bölümünden mezun olduğum esnada, asıl ana okulum olan ve fakat 1934'te kapanan 'Izmir International College' hocalarından, toprağı bol olsun, Mr.Maynard İstanbul'da idi. Mezuniyet merasimi münasebetiyle okula gelerek beni de ziyaret etti. Bundan sonra ne yapmak niyetinde olduğumu sordu. Babamı Istiklâl Harbinde kayıp ettiğimden yetim büyüdüğümü ve kendisinin de çok iyi bildiği gibi İzmir Koleji Müdürü Dr.Reed'in takdiri ve okul ve çiftlik kısmında bedeni çalışmalarım sayesinde kolej tahsilini meccanen okumak suretiyle ikmal ettiğimi, annemin ihtiyaç içinde olması hasebiyle hemen hayata atılmak için iş aramaya başlayacağımı söyledim.

Beni evlådı gibi seven ve himaye eden Mr.Maynard bu hususta hazırlıklı gelmişti. Talas Amerikan Kolejinde münhal matematik öğretmenliğinin bulunduğunu ve okul müdürü Mr.Nilson'a beni tavsiye ettiğini, arzu ettiğim takdirde hemen tayin edilebileceğimi bir baba şefkatiyle teklif etti. Mahrumiyet içinde iken, beni elimden tutup meccanen okumamı sağlayan bu kültür müesseselerine karşı duyduğum şükran ve minnet duyguları içinde bu öğretmenliği sevinçle kabul ettim. Ancak bir yıl sonra, Yedek Subay Okuluna askerli-

ğimi yapmak için ayrılacağımdan bir ders yılı (1935-1936) için anlaşma yapabileceğimi bildirdim. Kabul edildi ve Mr.Maynard vasıtasile Talas Amerikan Koleji Müdürü ile temasa geçtik.

Kayseriye trenle ulaşacağım gün ve saatı tespit ettik. Beni istasyonda bekleyeceğini ve kolaylıkla birbirimizi tanımak için eşkâli hakkında bilgi verdi. Ben de mukabilinde eşkâlimi tarif ettim ve golf pantalon giymiş olacağımı bildirdim.

Kayseri istasyonunda beni golf pantalonla ve eşya çantaları ile gören bir polis memuru, etrafa bakındığımı görünce yanıma geldi ve 'Mösyö lütfen pasaportunuzu gösteriniz' dedi. Ben de nüfus cüzdanımı göstererek Türk vatandaşı olduğumu ve Talas Amerikan Kolejine öğretmen olarak geldiğimi bildirdim. Tam o esnada, eşkâlini önceden bildiğim Mr. Nilson göründü, hemen yanıma geldi, el sıkıştık ve kucaklaştık. Okulun 1925 modeli üstü açık ford otomobiline binerek yola koyulduk. Talas yolu üzerinde, Kayseri varoşlarında yol tamiratı vardı. Yavaş yavaş ilerlerken Mr. Nilson otomobili durdurdu. Vali Beyin yol tamiratını kontrol etme maksadı ile burada bulunduğunu ve beni kendisine takdim etmek istediğini söyledi. Vali Bey, o

meşguliyet içinde çok kibar davranarak elimi sıktı, tebrik etti ve başarılar diledi.

Virajlı yokuşları tırmandıktan sonra Talas okuluna ulaştığımızda Mr.Nilson beni evvelâ, öğretmenlerin sohbet toplantısında bulundukları evine götürdü. Salonun kapısını açtığında çok hoş bir manzara ile karşılaştık. Bir elinde piposu, diğer eli ile jestler yapan bir öğretmen Shakespeare'in 'Othello' piyesinden yüksek sesle parçalar teganni ederken diğer öğretmenler halka halinde oturmuş kahkahalarla gülüyor ve alkışlıyorlardı. Mevcut öğretmen grubu ile tanıştırıldıktan sonra, çaylarımızı yudumlarken yine sohbet ve muhabbete daldık. Bu kardeşlik zinciri beni son derece mahzuz etti. Toplantıyı takiben, Mr.Nilson beni yanına alarak bana tahsis edilen yatak odama götürdü. Bu oda, sınıflardan müteşekkil muazzam binanın en üst katında, kartal yuvası gibi küçük ve cici bir yerdi. Etrafı saran tepelerin ve dağların heybetli manzarası hakimdi.

Geldiğimin haftasında okul açıldı ve dersler başladı. Bir yıl bu ideal okulda öğretmenlerle ve öğrencilerle geçirdiğim tatlı günleri ve yaşadığım müstesna hayatı tarif etmekten acizim. Sözle ifade edilemez, ancak ruhumda saklıyorum hatırasını. Benim için bulunmaz bir

tecrübe ve imkân membai idi.

Öğretmenler grubunda sadece Türkçe ve Edebiyat hocası eksikti. O da çok kısa bir zaman içinde geldi. Tahsin Halil Yaşamak ismindeki yeni Türkçe öğretmeni çok olgun, yetenekli, şair ruhlu, insancıl ve samimi olduğundan derhal kaynaştık ve bu güne kadar devam edegelmekte olan bir kardeşlik bağı kurduk. Emekli olarak halen İzmir'de yaşamaktadır. Daimi temas halindeyiz.

Bir ders yılı gibi kısa bir devre sonunda okuldan ayrıldığım için öğrencilerle irtibatım kesildiğinden durumlarını takip edemedim ve bağlantı kuramadım. Öğrencilerden, halen İzmirde ikamet eden Op.Dr.M.Semuhi Aktoluğ ile yıllar sonra İzmir Kız Kolejinde vazifeli bulunan hanımı Bn.Belkıs sayesinde irtibat kurabildik ve bir araya gelerek eski günleri yad ettik.

İlk öğretmenlik tecrübe ve zevkini bana tattıran bu okulun kapanmış olması çok üzücü ve acıdır.

'ÖYLE ZAMAN OLUR Kİ HAYALİ CİHAN DEĞER' Atalar sözünün kalbime verdiği huzur ve ferahlık içinde o günleri zevkle yad ediyorum.

THE PROPERTY OF THE PARTY OF TH

Selahiddin Erentürk

From Gwen Scott (Mrs. John W. Scott) April 28, 1986

A Beethoven or a Cemal Reşit Rey could write a symphony with the feelings I have; I can offer you only a jumbled video, amateur and sentimental, of my impressions of Turkey in the spring of 1986.

Almost six years have passed since the day in August, 1980, when I reluctantly left Istanbul for America; John Scott and I had imagined ourselves in retirement, seeing places we much loved or had never seen with our friends in Turkey, our second home. So, after leaving Roxy and Don Barry and my grandchildren in Rennes, France, and a very brief interval in Üsküdar, I boarded the Toros Ekspres in early March for a month-long tour of south and west Turkey.

My Turkish odyssey was completely selfplanned, and it proved two things to my satisfaction-the ease of travel in Anatolia alone for a woman, and the fact that I still remembered enough Turkish to enjoy that travel immensely. I must admit that the affectionate attentions of former students and old friends has been indispensable to the comfort and interest of the itinerary.

Some vignettes I carry in my mind's eye and ear as precious mementos begin in Tarsus where I relaxed at the Robeson home for a week. As when a stranger, Ali Bey, and little daughter kindly took time to show me the hill behind the American school, where forty years ago John had watched the Oriental Institute people excavate down past the Hittite levels of civilization, where now a park of majestic pine trees marks the area. Boys flying kites over the hill shared the sight of miles of eucalyptus trees on the alluvial plain below. An exchange of greetings between bekçi Ali and a resident of a shanty on the hillside resulted in my being entertained by their Chinese rooster and sipping a delicious coffee. (How many forty years' friendships have I committed myself to, I

wonder?) Near Tarsus one day I saw for the first time the "Cave of the Seven Sleepers" and was given an orange and candy by an old man whose prayers I thought I had interrupted as I emerged from the Cave. A busload of women was picknicking there in the sunshine outside after praying inside. These were the innocent and lovely ones I remembered from my years in central Turkey.

But so was Ayşe, half asleep on a bus from Mersin to Anamur; it really touched me to learn that this beautiful and tastefully-dressed young woman was spending her week's vacation mostly on buses from and back to her midwifery job in a village of Bingöl, in order to visit mother in Anamur.

Mersin and Antalya had in common their wide, green-growing public seafront parks, and my first act each place was to stroll along watching the people enjoying sea air, sunshine and benches everywhere (the Turks realize that walking, no matter how healthy and necessary, does make feet sore). As in other coastal cities, the speed of growth of apartment living has put difficulties in the way of providing enough open and green spaces; but the problem is apparent and being considered by city administrations. Turkey is probably a model for many of the developing countries south of it, which would do well to observe its methods of handling the influx and expansion of population in the cities. In Antalya tourists wander up and down quaint, narrow streets overhung with old balconies, absorbing the nineteenth-century flavor of a slower and gentler kind of life, while on the point nearby an area of super-modern luxurious hotels and apartments rise proudly to view over the ancient harbor and present yacht-marina. Antalya is now appreciated as much as a winterhaven by Turks as by the thousands of Europeans who used to think

they had "discovered" it alone. The snow-covered Taurus mountains an hour's ride inland provide cool ski-slopes from which one might drive to a bathing-beach and swim in early April, they say.

My fancy was rather to savor the hospitality of Feyza and her family, both in a beautiful Antalya apartment, and in Finike (John and I had never visited the latter). My good fortune in Finike could never be bought in a travel bureau, for it included several days in the gracious old Turkish-style home of plantation owners who retain the charm of perfect hospitality and unspoiled taste in cooking, gardening, and entertainment; it brought friendships to cherish for long years.

Enroute to Finike and near Antalya and Demre, we found old Lycian cities and tombs, not yet fully uncovered, which spoke of the elegance of life and death in those dimly-understood times past; I was still under the spell of the magnificent new museum recently opened in Antalya too. Alexander the Great had perhaps shared my ecstasy in breathing the piney air there on the shore at Phaselis, where it is said he spent one whole winter. My

memories of the roads on that glorious seacoast include the "sera" hothouses of farmers raising tomatoes, peppers and eggplants for the northern cities, veritable seas of plastic and glass sparkled everywhere on the warm hillsides. Turks know that treasure is growing over the ground as well as buried for centuries underneath in these southern provinces.

Grandchildren Ivan, Heather and Keziban must have loved receiving the cards I posted from Demre, for they showed "Noel Baba" with his fourth-century church there; the beauty of that old legend of St.Nicholas' generosity to young people is that it provides a small but tangible proof of the reality of goodness for today's children growing up amidst disillusionment and unbelievable modern fantasies.

My search for our former students had started modestly by looking up Faruk Bozbey in Mersin. It was thrilling to realize I was calling on his little daughter, Asli, to recite one day when I visited a prep class in the Tarsus American school. The long visit with Feyza Sayman's family in Antalya and Finike followed, and by the time I had reached Izmir, a day's bus ride from Antalya, I luckily managed to reach a group of Talas graduates through Hüsnü Levent there. It did my heart good to see them laugh and enjoy the slides I had brought of the "good old days" when they were teen-agers, absorbing more than they could then realize of the faith and optimism shown by their teachers and classmates. The new prosperity and confidence I have seen in economic activity here seems typified by the quietly-efficient business men and women many of our graduates have become.

These are the years to be tourists in Turkey. Hotels are springing up every-where, and one feels that there is food enough for local people as well as tourists, although it has become expensive for the former. A core of trained guides has resulted from several years of courses given to university students; English, German and French speakers are easily found. Large signs in the south and west advertise leather clothing to Europeans, leather is fashionable in Turkey too. But I think young Turks are also demonstrating a new discrimination in mores and styles which may be healthier than the imitativeness of the midcentury with its infatuation with anything western.

In Izmir a gigantic project to clean the harbor promises a lovely seaport town for coming decades, and Kadife Kale offered a view to Fernie Scovel and me filled with renewed beauty in the Fairgrounds, burgeoning Karşiyaka, and the old shore road below now surrounded by modern business buildings. Streets behind the old shore road below now seem ancient to school children, though I saw them as newly-cut through olivegroves just a quarter century ago. Still, "Izmirlis" can, as we did, drive only two hours into the mountains and find pine-surrounded villages and even restorations of ancient cities such as Sardis, with its gymnasium, synagogue, shops and avenues-an eye-opener of wealth of materials, architectural beauty and even a luxurious life-style for the ancients. Those ancients seemed to have come to an understanding with Nature which gave promise of permanent cooperation; where have we gone wrong in our part of the bargain? Ataturk saw ahead to our problems, and wise city fathers now are trying valiantly to insert green strips-parks, playgrounds, animal refuge areas-into the mushrooming blocks of concrete apartment buildings; that is our hope.

It is in Istanbul, that hub of mideastern civilization, that I feel most strongly the effects of technological change and cultural awakening. Two names soon became familiar to me as catalysts of strong efforts to turn back the tide of over-crowding on streets and waterways. Mayor Bedrettin Dalan has the credit for the gigantic project to provide lovely shore parks in place of the congestion of factories and debris accumulated for centuries in the "Golden Horn", Tired city-dwellers can again stroll on its grassy shores, and I shall never forget my boat ride to Eyub last week-the children flying kites and balloons on the grass-all color, sunshine, laughing.

Celik Gülersoy of the Turkish Touring Club deserves some kind of medal too for his driving creativity which has in months transformed the historic hills both sides of the Bosphorus and the old city of Istanbul into fairy-tale replicas of Ottoman times, the old estates and their gardens and palaces now intended for the inspiration and pleasure of all citizens and destined to draw the admiring attention of travelers from all over the world.

Daughter Deborah in Vancouver, B.C., comes closest to duplicating my physical environment as I stand at Camlica hilltop over the Marmara Sea and the Bosphorus, seeing the graceful Bridge, the high-rise dwellings of new Anatolian suburbs. I think humans universally must be in love with water and sunshine. We need the nourishment which really comes from God, and we must find ways to understand how to use water and sunshine. I was shocked to see the gnarled old and thick wisteria vine I remembered removed from the windows and banisters of old Bowker Hall at Usküdar school; then I realized it was a courageous and dramatic attempt to save the facade of the building. Now the thin, new shoots of wisteria which remain can find food underground and make another canopy of lovely purple flowers for children of the eighties and nineties to smell, view with delight, and sit under while they relax from classes.

And now in the first days of May, I look forward to another treat in the bus rides to Ankara and then to Kayseri, seeing the heart of Anatolia in its spring beauty and finding more of the grown-up Talas and Usküdar students shouldering the responsibilities which assure the children of the nineties and beyond a lovely and safe home.

Joan Reed Westra

The Izmir School and all of Turkey lost a good friend in the death of Joan Reed Westra March 20, 1986. Her long association with Turkey began during the years that her father was President of International College, Izmir. She taught at Izmir ACI 1944-47. In September 1985 when she was conducting a tour of American visitors to Turkey, they visited the Izmir ACI and she gave a gift for the Teachers' Lounge there. Prior to her death she had asked her family and friends to make contributions toward the Teachers' Lounge project instead of sending flowers for her memorial service at

the Community Church of Palos Verdes, California.

She never lost interest in her friends in Turkey. Shortly before her death she wrote a letter to her friend, Carol Tuttle, Mrs. John Christian, with whom she taught in Izmir 1945-48. She was about to write to her colleague Irene Mellikoff (former Mellikoff-Sayar) who also taught with her in Izmir and is now Professor and Director of the Institute of Turkish Studies at the University of Strasburg, France and editor of the journal, Turcica, published annually in Paris.

DÜZELTME

Şubat ayında mezunlarımıza dağıttığımız Alma Mater tanıtma broşüründe: Kapakta Talas Amerikan Okulunun ambleminin renkleri hatalı basılmıştır, 1. sayfa, 6. paragraf SEV Yönetim Kurulu Listesinde "Yalçın Öner - Genel

Müdür - (Al baraka Türk Özel Finans Kurumu) satırı atlanmıştır, 3. sayfada İzmir Amerikan Kız Lisesi ve

3. saytada izmir Amerikan Kız Lisesi ve Tarsus Amerikan Lisesinin amblemleri yer değiştirmiştir, düzeltir, özür dileriz.

Türkiye'de ve bütün dünyada

Akbank Türkiye'de ve bütün dünyada hizmetinizdedir.
İhracat-ithalat işlemleriniz, döviz, mevduat
kredi hesaplarınız ve tüm bankacılık sorunlarınız için
Akbank'ın deneyiminden ve dış dünyadaki itibarından yararlanın.
Yurt içinde Akbank şubeleri, yurt dışında
Akbank Temsilcilikleri ve
Akbank'ın bütün dünyadaki birinci sınıf muhabirleri ile
sürdürdüğü işbirliği, tüm bankacılık sorunlarınızı
kısa sürede çözüme ulaştıracaktır.

Dış Temsilcilikler

NEWYORK LONDRA FRANKFURT

ROTTERDAM

Essen, Batı Berlin, Münih, Hamburg, Stuttgart, Hannover.

AKBANK "Güveninizin eseri"

REPRO